

Pròleg

Fa un dia preciós a Iurgenesburg. No hi ha ni un núvol al cel, corre un airet ben fresc, els ocells refilen dalt dels arbres... L'Arman està assegut al jardí de casa, descansant després d'haver jugat tot el matí amb el Timurtz, la seva mascota, un lèmur de cua anellada d'allò més trapella.

Precisament, al costat de l'Arman ara hi ha el Timurtz, que està entretingut rosegant un tros de regalèssia vermella. És la seva lllaminadura preferida: quan se'n menja una perd el món de vista.

L'Arman se'l mira i somriu. El Timurtz fa molta gràcia quan està tan ocupat endrapant una cosa que li agrada. Això fa que l'Arman pensi que també té gana. Es podria preparar un entrepà de sobrassada, pernil dolç i olives, que li encanten. O si el Zoran Dubrovny,

el seu pare, no està ocupat treballant al laboratori secret que tenen al soterrani, potser li farà la seva especialitat, un d'aquells sandvitxos de tres pisos amb patates, crispetes, quètxup i calamars a la romana. Són per llepar-se'n els dits!

Però quan es gira per mirar si el pare està cuidant els seus gira-sols, com sol fer cada diumenge, s'adona que passa alguna cosa estranya. Sembla com si, de cop i volta, la casa s'hagués convertit en un castell. És cent vegades més gran del que hauria de ser! La porta és immensa, prou alta perquè hi passin tres jugadors de bàsquet l'un sobre l'altre sense haver d'ajupir-se. Tot i que només té dues plantes, gairebé no en pot veure la teulada: arriba més amunt que un gratacel.

L'Arman encara s'espanta més quan descobreix que l'arbre més gros del jardí s'ha transformat en un gegant que encaixaria perfectament en una d'aquelles selves impenetrables que surten en les pel·lícules del Jurassic Park. Cinquanta persones fent rotllana no aconseguirien abraçar tot el tronc! El pitjor és que, igual que tota la resta, la gespa també és molt més alta del que hauria de ser: li passa per sobre del cap, i encara sembla que estigui creixent més.

Se sent perdut enmig d'aquesta espessor tan verda. No en pot veure el final. Mira a banda i banda, però només hi ha gespa, gespa i més gespa.

«Ai, mare meval!», pensa. «En quin embolic m'he ficat, ara?»

Intenta no posar-se més nerviós del que ja està. Fa cas del que sempre li diuen els pares i procura buscar una explicació raonable al que passa. Potser s'ha quedat adormit i això és un malson? És poc probable: tot sembla molt real. Podria ser que el Transmutador Distanciatiu que ha inventat el Zoran, l'aparell que et permet desplaçar-te a qualsevol racó del món en un instant, s'hagi disparat accidentalment i l'hagi enviat a l'Amazones? No: el Transmutador està ben guardat

al soterrani, i precisament perquè el pare encara no sap com controlar-lo, el té desconnectat i tapat amb una lona.

De cop i volta veu damunt seu el cap immens d'un ésser monstruós, gros com un dinosaure amb problemes d'obesitat. Tarda uns segons a reconèixer el Timurtz, que el mira encuriós amb els seus ulls grossos, ara més grossos que mai. El Tim també s'ha convertit en un gegant?

Llavors ho entén tot. Només pot haver passat una cosa...

L'Arman s'empassa saliva (ho fa sempre que té problemes, encara que no li serveix de gaire) i es mira les mans. El que es temia: en comptes de braços ara té una mena de bastons llargs i prims. Passa igual amb les cames. De fet, té sis extremitats; en total, tres a cada banda d'un cos negre i bonyegut com una tira de botifarrons. I es toca dues antenes que li surten de la closca. Es gira per mirar per què li pesa tant el cul i descobreix que hi té una mena de bola negra més grossa que la resta del seu cos.

—Quin desastre! Sóc una formiga! —exclama desesperat.

—És clar que ets una formiga, gamarús! —diu una veu al seu costat—. Igual que jo i que totes les altres. Va, no t'encantis i porta aquesta molla cap al formiguer, que fem tard.

Abans de poder protestar, l'Arman es troba desfilant enmig d'una corrua d'insectes que marxen al mateix pas cap a un forat que hi ha al terra del jardí i que, amb la nova mida de l'Arman, sembla gran com el cràter que faria un meteorit.

—Un, dos, un, dos, un, dos... —van repetint totes les formigues.

—Ei, ei, espereu! —es queixa l'Arman intentant que no l'arrossequin—. Això és un error, jo no sóc com vosaltres!

Però ningú no l'escolta. En un tres i no res està sota terra, perdut en un garbuix immens de túnels plens de formigues que van atrafegades d'una banda a l'altra.

L'Arman ploraria, però no està segur que les formigues ho puguin fer. També és mala sort que s'hagi transformat justament ara. Des que, fa uns quants mesos, es va prendre per accident una fórmula que havia preparat la Dasha —la seva mare, una de les científiques més brillants de tot Virolainek—, es converteix en qualsevol animal que toca. Però mai abans no li havia passat això, sense adonar-se'n: és com si el seu «poder» s'hagués intensificat de cop i volta.

Des del dia de l'accident, la Dasha no ha parat de buscar un antídot per a l'Arman, però de moment cap no ha funcionat. La veritat és que comença a estar-ne una mica tip, de no poder acariciar mai un gos o de ni tan sols poder abraçar el Timurtz quan juguen plegats. I si ara, a sobre, no podrà asseure's a la gespa sense patir per si una formiga se li enfila a la mà, si que està ben arreglat!

Passat l'ensurt inicial d'estar atrapat en un laberint amb poca llum i mal ventilat, l'Arman decideix trobar una sortida a aquest embolic com més aviat millor. Prova d'aturar una companya per parlar-hi, però no és fins al cinquè intent que ho aconsegueix, perquè totes passen de llarg.

—Escolta, no deus saber cap on queda... eh... la cuina de la casa? —pregunta a la formiga, que se'l mira impacient—. És que m'han encarregat que hi vagi a recollir unes engrunes de... formatge i ara m'he desorientat una mica.

—Agafa la tercera galeria a l'esquerra, segueix tot recte fins que arribis al distribuïdor, llavors gira cap al cinquè túnel i continua fins que vegis el dotzè trencall a mà dreta —contesta la formiga a tota castanya abans d'arrencar a córrer cap on fos que havia d'anar—. És molt fàcil!

L'Arman no té ni temps de donar-li les gràcies. Es posa en marxa intentant no oblidar les instruccions.

—Tercera galeria a la dreta... No, a l'esquerra i llavors el trencall de... No, espera, com anava?

Per no atabalar-se, intenta pensar que un cop sigui dins de casa serà més fàcil tornar a ser un nen i el tràngol s'haurà acabat.

Quan per fi veu un forat per on entra llum, s'hi dirigeix tan ràpid com pot. El sol l'enlluerna tan bon punt treu el cap, però s'alegra de poder tornar a respirar aire pur.

Ràpidament s'adona que no és a la cuina, encara és al jardí, just davant dels gira-sols del seu pare. L'escena que veu és curiosa. El Zoran, com sempre, està intentant fer fora les formigues de les seves flors, perquè diu que les hi fan malbé. Però aquest cop el Timurtz ho està impedit penjant-se-li del braç i mirant d'estirar-lo cap a una altra banda.

—Però què carai et passa avui, Tim? —es queixa el Zoran intentant treure's el lèmur de sobre—. Vigila, que em faràs caure!

L'Arman entén què està mirant de fer el seu amic: com que ha presenciats com l'Arman es transformava en insecte, ara procura que el pare no li faci mal sense voler. Però com que no pot distingir quina del miler de formiguetes que feinegen pel jardí és l'Arman, ha de protegir-les totes per evitar que el Zoran les trepitgi.

I això és exactament el que pot passar ara mateix. Un dels peuots del pare, immens com un transatlàntic, està a punt de caure-li a sobre per culpa dels saltirons que està fent per desempallegar-se del Timurtz. L'Arman ha de moure les potetes a tota velocitat per poder escapar-se.

Ho aconseguíex pels pèls. Llavors s'allunya una mica del Zoran i el Tim, que continuen la seva dansa descontrolada pel jardí, i busca un racó on pugui estar una mica tranquil. Només necessita concentrar-se uns segons i recuperarà el seu cos habitual de nen de nou anys. No s'ha atrevit a fer-ho sota terra per si es quedava encallat a les galeries de les formigues, però aquí fora no hi haurà problemes.

Efectivament, uns moments després, SPLASH!, l'Arman està assegut damunt la gespa com si no hagués passat res. O gairebé res, perquè la seva roba ha quedat a l'altra banda del jardí.